

Gill Sims

~*☹#@!

PROČ

román

~#☆!

MÁMA

NADÁVÁ

Deník rozčílené
matky

motto

#☆X☹!!

Proč máma nadává

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Gill Sims

Proč máma nadává – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gill Sims

PROČ
MÁMA
NADÁVÁ

Deník rozčílené
matky

Praha 2019

Přeložil Jakub Chodil

Pro A. E. a A. T.

Obsah

Červenec.....	7
Srpen	17
Září	41
Říjen	83
Listopad	117
Prosinec	157
Leden.....	225
Únor.....	245
Březen	271
Duben.....	293
Květen	311
Červen.....	325
Červenec.....	351
 Poděkování	 363

ČERVENEC

Pondělí 18. července

Do začátku letních prázdnin mi zbývá jeden týden. Nemůžu si pomoci, příšerně závidím rodičům Správné pětky – nejen že mamka a tatka Juliána, Dicka a Anny své ratolesti pod nejmenšími záminkami házeli na krk tetě Fanny a strýčkovi Quentinovi, ale teta Fanny je pak vždy vysílala na ostrovy a vřesoviště a do jeskyní PLNÝCH ZLOČINCŮ A VANDALŮ A PAŠERÁKŮ, aby měl strýček Quentin klid na práci na svých vynálezech. Často jsem zvažovala, jestli by mi něco takového prošlo taky, jednou jsem totiž *sama* vynalezla parádní appku, co mi vydělala fakt hezké peníze. Bohužel, svět mobilních aplikací je vrtkavý a po dnešním hitu zítra už ani pes neštěkne, natož aby si ho koupil. Cítím v kostech, že bych měla na to svůj úspěch zopakovat, jen kdybych mohla děti vyhnat přes léto do divočiny (a přestat se flákat a žrát sušenky). Co si vzpomínám, strýček Quentin nikdy na svých vynálezech nevydělal ani pětník, a proto byli s tetou Fanny chudí a nuceni starat se o ty obludné spratky. Tím spíš je nefér, že se dneska tak blbě kouká na rodiče, co dětem první den prázdnin strčí do rukou kolo a pytlík se sendviči a řekne jim, ať se vrátí domů až těsně před začátkem školy. Jane je už jedenáct, víc než dost na Správnopětkáření. Jednou jsem jí něco takového nadějně navrhla, zrovna během jedné z našich častých hádek o tom, proč nemůže mít účet na Instagramu. Ona mě však upozornila na mnoho ilegálních aspektů mého

plánu a pohrozila, že pokud s tím ještě někdy začnu, zavolá na Linku bezpečí.

Nejvíc mě štvou nároky, které letní prázdniny obnáší, protože čteme knížky Správné pětky s Peterem, i když poněkud proti jeho vůli. Každý večer mi oznamuje, že by se mnohem radši koukal na YouTube než trpět další kapitolu okouzlujících žertíků, veselí a maření plánů zlotřilých zlodějíčků. Samozřejmě, Jane s přehledem odmítla být součástí něčeho tak dětinského, jako je čtení na dobrou noc. Dospěly jsme ke kompromisu, že si bude večer číst sama, což mi přišlo jako velmi rozumná nabídka, dokud po dvou kapitolách neprohlásila, že *Anna ze Zeleného domu* je blbost a nuda a proč Anna v jednom kuse žvaní o představivosti, a já na ni vyštěkla, že nemá duši a že je podstrčená obluda, protože žádné dítě mojí krve by o Anně Shirleyové takhle nemluvalo. Ted' předstírám, že nevím, že kouká na internetu na make-up tutoriály, místo aby se potulovala po Avonlea s Gilbertem Blythem (do kterýho bych mimochodem, ksakru, stále šla).

Peterovi se nepovedlo zlomit mi ducha tak jako Jane, takže ho stále nutím se mnou prozkoumávat Kirrinský ostrov. Myslím, že se pokouší ze společného čtení vyvlíknout použitím chemických zbraní, protože přísahám, že během něho prdí mnohem víc než normálně, a to je něco u dítky, které jednou pyšně oznámilo, že se třídní učitelce z jeho větrů udělalo špatně. Jednou nebo dvakrát jsem musela ukončit kapitolu předčasně, protože mi příliš slzely oči.

Teoreticky by pro mě letošní léto nemělo být tak hektické jako jindy, protože jsem se před třemi měsíci, možná hloupě, rozhodla dát v práci výpověď. Měla jsem velké plány stát se důležitou herní návrhářkou, motivována úspěchem, který jsem před dvěma lety sklídila s aplikací *Proč máma pije*. Odstupné mi mělo poskytnout finanční polštář do doby, než

přijdu s novým herním hitem. Když jsem s prací sekla, měla jsem hlavu plnou geniálních nápadů, věřila jsem, že na vytvoření něčeho, z čeho si pořádně namastím kapsu, potřebuju jen trochu času. Když se ale své nápady pokouším přeměnit ve hru nebo aplikaci, jsou trochu... no, na prd. Taký v tom možná hraje roli to, že opravdu, opravdu nejsem schopná rozvrhnout si pořádně čas a že po letech snění, jak jednou vypadnu z kanceláře, mi přijde práce z domova, bez všech těch lidí okolo, dost osamělá. Dokonce mi začíná chybět i Jean z oddělení přepravy, která ráda vyprávěla dlouhé a detailní příběhy o stavu svého žlučníku. Nemluvě o tom, že když strávíte celý den sama doma, spořádáte ohromující množství čokoládových sušenek. Takže nejen, že se mi nedaří dosáhnout Velkých Věcí a cítím se osamělá, taky jsem přibrala asi šest kilo. Pokaždé mi vyrazí dech, když náhodou zahlédnu v zrcadle velikost vlastního zadku. Vybaví se mi jedna z těch dětských knížek *Já rostu... a můj zadek se mnou...*

No, s létem na obzoru jsem zabookovala několik sportovních táborů a slečen dohlížitelek a uzavřela s přáteli složité dohody o hlídání dětí, aby bylo o naše potomky přes prázdniny aspoň nějak postaráno A ZÁROVEŇ abychom měli šanci něco v klidu odpracovat a neutratit hafo peněz. Jistěže i tak všichni utratíme hafo peněz, děcka budou vyžadovat zábavu a jídlo ve znepokojivých intervalech a kvantitách. Divím se, že přežijí ve škole, kde nemůžou v jednom kuse kdákat po jídle jako vyhladovělí malí špačci, zobáky dokořán, nikdy neukojitelní.

Pátek 22. července

A mají hotovo! Celý týden se děti vlekly ze školy domů obtížené hromadami otrhaných učebnic a pomuchlaných výtvorů z výtvarky, pokrytých tlustou vrstvou třípytek, které se mi okamžitě rozlezly po celém domě. Všechno se to zřejmě musí zachovat, protože jak tvrdí Jane: „Až budu slavná influencerka, mami, tohle všechno bude mít strašnou cenu!“ Nechápu, jak Janina neuměla kopie van Goghových *Slunečnic*, na pohled nerozeznatelná od kterékoli jiné ve třídě, může kdy mít pro kohokoli kromě mě nějakou hodnotu, ale děti se tváří, že bych jim zničila sny a dětství, kdybych cokoli z toho vyhodila. Jistěže ale každý večer v tajnosti odeberu pár kusů a uložím je venku v popelnici, zatímco děti láskyplně ujišťuju, že všechno je v bezpečí na půdě.

Peter si ještě přinesl domů domácí úkol na léto – malou rostlinku, kterou musí přes prázdniny udržet při životě a po celý zbytek roku opečovávat. Žůžo. S kytkama to neumím. Umírají mi pod rukama i kaktusy. Zeptala jsem se Petera, co to je za druh rostliny, abych mohla v případě potřeby koupit novou. Peter ochotně odpověděl: „Zelená rostlina, mami.“ Mám dojem, že mi to moc nepomůže, až budu obcházet místní zahradní centra s uříznutou větévkou pro porovnání. Možná je tohle trest za to, že jsem nechala uprchnout třídního křečka, když *mně* bylo devět. Dostala jsem Hannibala na víkend domů do péče a už ho už nikdy nikdo nespatriil. Dohnala jsem matku k túře po zverimexech, dokud nenašla vhodnou náhradu. Máma celé roky přísahala, že ho slyší po nocích šramotit v domě, ale spíš si vymýšlela, abych přestala plakat, potom co jsem jednou spatřila Alphonsa, mámina krvelačného siamského kocoura, jak si slízává z pacek zbyt-

ky něčeho podezřeले připomínajícího křeččí srst a tváří se mimořádně spokojený sám se sebou.

Pondělí 25. července

První den prázdnin. Asi to mohlo být i horší. Když jsem byla malá, měla jsem knížku *První den prázdnin* o tučňácích delikventech, kteří ukradli motorku, vyjeli si a roztrískali ji (netuším, proč tučňáci kradli motorku). Dneska se to alespoň obešlo bez krádeží vozidel a mluvících zvířat. Nahradila je spousta pyskování.

Vzala jsem si den volno, říkala jsem si, že pro děti bude fajn, když uděláme první den něco společně. Jane chtěla do kina, Peter na laser tag, já zamítla oboje a odsekla, že podnikneme něco milého a zábavného. Dostala jsem do péče i Sophii a Tobyho, nejlepší kamarády těch dvou, v rámci složité výměny potomstva s mým známým Samem (Sam je svobodný otec, a tak to má z mých přátel asi nejtěžší), a s úsměvem jsem navrhla, že by mohlo být hezké navštívit nějaký zámček a poučit se o historii.

„Nůůůůůůdo!“ zasténaly moje děti a Sophie a Toby si očividně mysleli to samé, ale aspoň byli natolik vychovaní, aby drželi zobák.

„Proč to musíme dělat? Tohle je na nic,“ funěla Jane.

„Mamí, můžeme si vzít iPady?“ škemral Peter.

„BUDE TO ZÁBAVA!“ zařvala jsem. „BUDE TO ZAJÍMAVÉ A POUČNÉ A BUDETE NA TO S LÁSKOU VZPOMÍNAT! A taky aspoň využiju své členství v National Trust, na které si váš otec stěžuje, že jen žere peníze.“

Hned jak jsme dorazili na místo, vzpomněla jsem si, proč to

podělané členství nevyužívám – protože budovy spravované National Trustem jsou přecpané velice drahými a křehkými krámy, které s dětmi nejsou moc kompatibilní, hlavně s malými kluky. Snila jsem o dětských tvářičkách zářících údivem nad poklady bohaté historie naší země, ale místo toho jsem křičela: „Nešahej, NEŠAHEJ NA TO! DOPRDELE NEŠAHEJ! ŘEKLA JSEM NEŠAHEJ NA TO, NECHOĎ ZA TEN PROVAZ, NESEDEJ SI NA TO, NO PROBOHA, ACH NE, NE,“ zatímco přísně odění důchodci nespokojeně přihlíželi a v duchu psali vzteklé dopisy do *Daily Mailu*. Třeba bych mohla navrhnout aplikaci, která se nahraje dětem na mobily a iPody a dokáže poznat, kdy jsou v blízkosti něčeho drahého a křehkého, takže začne vibrovat a vřískat: „NEŠAHEJ NA TO!“ Rodičům by to ušetřilo hlasivky. Hodilo by se to na spoustě míst, nejen v zámečcích – třeba v prodejnách s porcelánem. I když si tu spoušt', co po vás zůstane, docela zasloužíte, když jste tak blbá, že vezmete děti do obchodu s porcelánem...

Děcka sežrala s láskou přichystaný piknik na cestě autem, protože tři minuty od domu „zmírala hlady“, jak jinak. Nezbyvalo mi než je vzít na oběd do restaurace. Návštěva samoobslužného bistra se čtyřmi dětmi v závěsu není příjemný zážitek. V jedenácti a devíti letech by teoreticky měly být docela samostatné, ale v praxi se ukázalo, že obtížné úkoly jako stát ve frontě, držet tác nebo si vybrat, kterou příchut' džusu chtějí, byly nad jejich síly. Než jsme se konečně usadili, musela nás nenávidět celá země. Zapečené těstoviny, na kterých Jane trvala, že je musí mít a že je rozhodně sní, se ukázaly být nepoživatelné, protože myslela, že v nich zahlédla kousek červené papriky, a já přece *mám vědět*, že nesnáší červenou papriku. Sophie si spálila polévkou pusu, i když jsem jí řekla, že má foukat. Peter a Toby jedním soustem vdechli obsahy svých dětských

krabiček a mlsně se rozhlíželi po něčem dalším, zatímco já lila do Sophie studenou vodu, seškrabovala pro Jane majonézu ze *svého* sendviče, vrčela: „Ne, *nikdo* nedostanete kolu,“ slibovala jsem jim doma chipsy a odolávala nutkání prostě vyjít na vzduch a rozmlátit si hlavu o malovanou zídku venku. Stejně by mi asi dali pokutu za ničení majetku National Trust.

Přitáhla jsem k sobě další šokované pohledy, když jsem popohnala děti slovy: „No tak, zvedejte se, vy zrudní démoni.“ Nejsem si jistá, co ten šok vyvolalo, zda to, že jsem svá drahá dívka nazvala zrudnými démony, nebo že na to slyšely.

Kolik že ještě zbývá dní do konce prázdnin?

SRPEN

Čtvrtek 4. srpna

Děcka strávila tenhle týden na sportovním táboře, jen večer se vracela domů. Sportovní tábory jsou výborný nápad, vymyšlený nějakým sadistickým bastardem, maskující se jako zábavný čas pro děti a cenově dostupné hlídání pro rodiče. Pokud „cenově dostupné“ znamená asi sto deset miliard liber. A za „zábavu“ považujete chystání pěti sad oblečení na každý den na rozdílné aktivity, včetně plavek, které je nutné jim každý večer vylovit z tašky, vyprat a vysušit, jinak by je tam určitě nechali zahhnít a cpali na ně čisté ručníky, protože to jsou čuníci.

Kdykoli děti na něco takového upíšu, tajně doufám, že objeví svůj skrytý talent a vyklube se z nich tenisový/fotbalový/gymnastický génius. Zatím se nepoštětilo. Většinu času totiž tráví jedením chipsů. Když skončí, vymámí ze mě peníze do automatu, takže má drahá srdíčka, která by měla být znavena po dni poctivého sportování, jsou nabušená energitáky, které si koupila i přes má zvolání: „Kup si jenom brambůrky, zlato, nic jiného, řekla jsem brambůrky, ne, neotvírej tu plechovku, NEOTVÍREJ JI. Do háje, ŽIVOT JE NA H...!“

Simon je v Madridu na jedné ze svých důležitých obchodních cest a dělá bůhvíco. Mám podezření, že se tam nenadře zdaleka tak moc, jak tvrdí, vždyť bydlí v hezkých hotelích (bože, jak jsem ocenila, když mi napsal, že mu zařídili apartmá) a chodí večerět do skutečných restaurací, které občas ani

neservírují hranolky a kde nemusí pečlivě informovat číšníky, že se do blízkosti dětských jídel nesmí dostat ani kapička jakékoli omáčky, protože by se staly strašné věci, kdyby jejich burger byl kontaminován něčím tak ohavným jako je majonéza nebo salsa, přestože si ho okamžitě zalijí galonem kečupu, který zabije veškerou chuť. Sním o hotelích. Ve staré práci jsem se nikdy nedostala na žádné drahé cesty, ale měla jsem pocit, že má nová práce návrhářky aplikací by mohla zahrnovat návštěvy konferencí. V Las Vegas často pořádají takové věci. Představovala jsem si, jak posílám Simonovi zprávy, kde se zrovna bavím, nejpravděpodobněji v obřím apartmá a s jídlem s omáčkami. Místo toho tu sedím jen já a sušenky. Beznaštěně zírám do monitoru a snažím se přijít na to, co krucinál budu dělat, a nutím se nemyslet na to, že mi už skoro došly peníze z odstupného. Spoustu jsem jich utratila za sušenky.

Ano, plánovala jsem, že toho hodně napracuju, zatímco děti budou pryč na táboře, ale nějak to nevyšlo. Podaří se kdy někomu cokoli udělat, když pracuje z domova, nebo jsem tak neschopná jen já? Většinu času zírám z okna nebo šmejdím po bulvárních stránkách, kdo „se předvedl“ (vyšel do obchodu), „chlubil se křivkami“ (taký šel do obchodu, ale v trochu upnutějším triku, než když „se předvedl“) nebo „setřel jinou celebritu v epické hádce“ (postnul něco neurčitěho na Twitteru a po hodině to smazal, když si toho bulvár všiml). Taký jsem dost dlouho hrála solitér a ve tři čtvrtě na tři poslala hromadu e-mailů. Jeden z nich byl pro Simona, mého věčně podporujícího a milujícího muže, který na moji zprávu týkající se mé nízké produktivity odpověděl, že ano, jenom já jsem tak neschopná a že on nikdy neprokrastinuje. To je sprostá lež. Viděla jsem ho pracovat z domova a věnuje se bulváru zrovna tolik jako já, a k tomu projíždí stránky autosalonů a čumí na auta, která si nikdy nebude moci dovolit, a následně smutně

pátrá ve skříňkách PLNÝCH JÍDLA (krom sušenek, ty jsem všechny snědla) a má tu drzost se chabě ptát, proč v tomhle domě není nikdy nic k jídlu.

Dá se bezpečně říct, že mé předsevzetí nepít ve všední dny večer se mi bortí před očima.

Teta Fanny se s tímhle nikdy potýkat nemusela.

Po dvou sklenicích vína, nepříjemné návštěvě online bankovníctví, která mi potvrdila nejhorší obavy o stavu mého konta, a celodenní izolaci od dospělých (krom energického „trenéra“ ze sportovního tábora, který mě opět přiměl podepsat se do knihy nehod, protože Peter se z důvodů známých jenom jemu rozhodl udeřit hlavou o podlahu), jsem se rozhodla, že se něco musí změnit, a přihlásila jsem se k personální agentuře. Možná si vezmu jen poloviční úvazek, vydělám nějaký prachy, ale zůstane mi dost času na vývoj mé supr dupr aplikace. A taky to bude zahrnovat pracovní cesty na exotická místa (nebyla tam možnost zaškrtnout tenhle požadavek, ale vážně by být měla).

Pátek 5. srpna

Ach bože. Ach bože, ach bože, ach bože. Bojím se, že jsem udělala něco hloupého. Jsem s Jane na skautském táboře. Před pár měsíci jsem se na setkání přihlásila jako dobrovolný rodičovský doprovod. Měla jsem pocit, že to je dobrá a poctivá věc, jež mi umožní strávit čas s Jane jako milá a zodpovědná maminka, která – na nějaké úrovni – dokáže, že to její stará vůdkyně oddílu přepískla, když ji nechala vykopnout od Světlušek za neposlušnost. (Už ani nevím, co jsem provedla. Mlhavě si vybavuju, že jsem nadávala na neustálé vázání

uzlů a močila za hlasitého zpěvu junácké hymny, ale ať šlo o cokoli, podle ní to Nebylo Pro Mě.) Ale skautky! Skautský tábor mi to vynahradí. Široké zelené louky, zářivě bílé plátěné stany a hřejivé táboráky, na kterých si uvaříme kakao. Mléko na kakao určitě dostaneme od místního farmáře. Možná se i budou v okolí skrývat podezřelé typy, jen čekající na to, až vyburcuju dívky a půjdeme vyřešit záhadu. Ach ano! Na skautském táboře budu *báječná*! Nadšeně jsem vystřelila ruku do vzduchu, celá přetékající nadšením, když Melanie, vrchní skautka, požádala o dobrovolníky. Příliš pozdě mi došlo, že jsem nemusela být tak horlivá, protože všichni ostatní rodiče si zhluboka oddechli, že se našel nějaký jiný ubohý idiot, který byl ochotný jet místo nich. Jen Melanie nevypadala, že mé vstřícné gesto moc oceňuje.

„Ellen!“ zvolala chabě. „Jak laskavé! Hmm, jsi si jistá, že je tohle pro tebe?“

Ujistila jsem ji, že to *samozřejmě* pro mě je.

„No, víš jenom, že, no, budeš mít na povel některé z dívek. *Jen ty sama*. Jsi si opravdu jistá, že se s tím vypořádáš?“ zeptala se Melanie nervózně.

Obávala jsem se, že Melanie vzpomíná na incident z jednoho nešťastného večera před pár týdny, kdy jsem pomáhala dohlížet na schůzku oddílu a ona musela odběhnout vypořádat se s krvácením z nosu. Toho večera nás navštívil jistý laskavý policista, aby nás poučil o sebeobraně, a Melanie věřila, že bude v pořádku nechat zbytek dívek na starosti mně a strážníku Briggsovi. Bylo velice nešťastné, že strážník Briggs byl velice mladý a naivní policista. Stejně nešťastné bylo, že Amelia Watkinsová si vybrala přesně tu chvíli, kdy Melanie vyšla ze dveří, aby poprosila strážníka Briggse, zda by jí ukázal svá pouta. Tvrdila, že zvažuje kariéru u policie. Okamžitě, jak jí je ten mladý chudák podal, ho Amelia při-

poutala k židli. Ostatní dívky vycítily slabost, tak jak to umí jen děti pod dvanáct let, vrhly se na něj, ukradly mu obušek a vysílačku a zinscenovaly si vlastní komorní verzi *Pána much*. Tančily kolem něj v kruhu, posmívaly se jeho prosbám, ať ho pustí, a Tabitha MacKenziová začala volat na stanici výhružné požadavky po výkupném, zatímco Tilly Everetťová zkoušela přerazit Milly Johnsonové paži obuškem a já beznadějně žadonila, aby se uklidnily.

To všechno se událo během tří minut, kdy byla Melanie pryč. Než se vrátila, strážník Briggs měl na krajíčku, z vysílačky se ozývaly žádosti o „posily“ a Milly nasadila Tilly kravatu a snažila se ji odzbrojit (alespoň že Milly si z lekce sebeobranu něco odnesla).

Melanie nastolila pořádek jediným pronikavým hvizdem píšťalky. Strážník Briggs se urychleně vytratil. Vysílačka mu praskala hysterickým smíchem a poznámkami o skautkách a já byla poslána roztřídit krabice s propiskami. Zřejmě jsem byla považována za příliš neschopnou, než abych dostala povolení se přiblížit k lepidlu.

No, žádný jiný rodič se nehlásil, protože Dobrovolník se už našel, a tak se se mnou musela Melanie spokojit.

„Víš něco o táboření, Ellen?“ prohodila sklesle.

„Ale jistě!“ informovala jsem ji s úsměvem. „Jednou jsem byla na festivalu v Glastonbury. Bylo to super. Skautský tábor bude určitě podobný. Těším se!“ ujistila jsem ji. Melanie to nepřesvědčilo.

A tak jsem tady. V poli. Velmi bahnitém poli. Je tu spousta, spousta skautek, protože tohle je ve skutečnosti krajský tábor, na který se sjely oddíly ze široka daleka, a Melanie chce na všechny udělat dobrý dojem. Obávám se, že Melaniin Dobrý Dojem nepočítal s mými zářivě růžovými gumáky. Cítím, že se jí ani nezamlouvají mé džínové kratásky a bunda od Barbou-

ru. Vlastně se to dost podobá oděvu, co jsem měla před dvaceti lety v tom Glastonbury. Doufala jsem, že budu vypadat jako Kate Mossová nebo Jo Whileyová, ale příliš pozdě mi došlo, že Kate Mossová a Jo Whileyová jsou jediné ženy v Británii starší dvaceti pěti let, kterým to v kratásech sluší, a že spíš než jako vymetačka festáků vypadám jako strašák na tripu. Aspoň že samoopalovací sprej, kterým jsem si nastříkala nohy, nabral tak ohavně křiklavou oranžovou barvu, že nejspíš ve tmě světélkuju, a tak mě bude snadné najít, až v noci na poli zabloudím.

Melanie byla zklamaná mnou a já zase byla zklamaná, když jsem zjistila, že jsme nebyly ubytovány v poctivých bílých plátných stanech, o kterých jsem snila, nýbrž v hnusných nylonových obludnostech v barvě zvratkovité zelené. Melanie mi vysvětlila, že jsou mnohem praktičtější a modernější než staromódní stany a že nám v nich bude tepleji a příjemněji.

„Ale tamty jsou o tolik hezčí!“ vzdychala jsem a teskně hleděla na druhou stranu pole k řadě Poctivých Stanů, zatímco se čím dál tím podrážděnější Melanie snažila přimět patnáct rozdivočených holek stany postavit. „Jak můžou být méně pohodlné než tyhle hrůzy? Vždyť úplně volají po vlaječkách a polštářcích a žárovičkách!“

„Kristepane, Ellen!“ vyštěkla Melanie. „Jsi na krajském táboře, ne na výstavě zahradních potřeb. Kde je tvůj dobrodružný duch?“

No jo, kam se poděl? Začínalo mi svítat, že jsem dobrodružného ducha nikdy neměla a že nejspíš proto mě před lety tak potupně vyhodili od Světlušek. Krucinál, jestli tu v okolí jsou záhady k vyřešení a zločinci k polapení, určitě připadnou těm šťastným duším v okouzlujících starých stanech.

Sobota 6. srpna

Přišla jsem na to, že nenávidím táboření. Táboření je v podstatě spaní na zemi. Spát na zemi je v pohodě, pokud vám je dvacet dva, máte v sobě patnáct pint cideru a jste sjetá něčím ilegálním po noci plné zběsilého tančení na devadesátkový rock a pop. Proč by ale někdo chtěl kdykoli jindy spát na zemi pro zábavu, když má pohodlný dům s postelí? A proč by spal na zemi, *když je úplně střízlivý*? Není to přirozené. Nemám si kam zapojit žehličku na vlasy. Na druhou stranu si ani nemám kde vlasy umýt, tudíž je tíha mastnoty trochu narovnává, takže... aspoň tak. Myslím, že mi do nich včera vlezl brouk. Cítila jsem, jak se tam něco hýbe. Melanie nepotěšilo, když jsem ji vzbudila po neúspěšném pokusu ho vytřepat. Řekla mi, ať jdu spát a že v Británii žádní jedovatí brouci nežijí. Nedošlo ani, když jsem zanaříkala, že můžu být na brouky *alergická* a ani o tom nevědět, protože jsem nikdy žádného ve vlasech neměla. Myslím, že Melanie lituje, že mi dovolila jet s nimi, což chápu, protože toho lituju taky. Není to ani trochu jako v Glastonbury a už vůbec ne jako mé fantazie ze Správné pětky. Myslím, že tu není ten správný druh bahna.

Není tu žádný voňavý ohníček, na kterém bychom si pekly burty, jen příšerná plynová trouba, která mě skoro připravila o obočí. Je ještě horší než Bunsenovy hořáky z chemie na střední. Melanie jsem si nestěžovala, protože krom aféry Broukagate musela několikrát za noc vstát, aby utěšila dívenky, kterým se zastesklo po domově / rozehnala půlnoční mejdany / vyléčila bolesti břicha způsobené zraním čokolády ve tři ráno a nevypadala, že by měla pro mé starosti pochopení. Docela ji obdivuju, i když ji trochu podezřívám, že hodila zapalování trouby na mě v naději, že chytanu plamenem a už mě nebude

mít na krku. Prostě zatne zuby a snáší to a nikdy, ani když jsou skautky extra otravné, jí nerupnou nervy a nepošle je do prdele, jako bych to udělala já, kdybych byla na jejím místě. Ani se neuchýlí do kouta s flaškou ginu, což by byla má druhá volba. Tuhle práci musí dělat někdo opravdu výjimečný – asi je to převážně o tom dobrodružném duchu.

Vždycky jsem věřila, že bych byla skvělá za války – že bych byla voják, vůdčí osobnost, burcovala do útoku válečnými písněmi a vyráběla strašlivé zbraně z kolíčků na prádlo, ale začínám si uvědomovat, že bych nejspíš jen překážela, zatímco typy, jako je Melanie, by holýma rukama stavěly atomové kryty.

Ani stopy po podvodnících a pašerácích. Je to tak asi lepší, vzhledem k tomu, že dívky se více zajímají o hromadné výpravy na záchod a cpaní si obrovského množství sladkostí do chřtánu než o řešení záhad. Měly jsme lekci lukostřelby, na kterou Jane napochodovala jako Vilém Tell a musela být zadržena, aby se nepokusila sestřelit Tilly Morrisonové z hlavy jablko, a orientační běh, na kterém se holky ušklibaly nad mapami a kompasy a upozornily mě, že existují Google Mapy.

„Ano,“ odvětila jsem. „Ale co když nebudete mít Google Mapy?“

„Ale proč bychom neměly Google Mapy?“ zeptala se Amelia Bensonová.

„No, třeba můžete být bez signálu nebo se vám vybijí mobil,“ podotkla jsem, ale netvářily se přesvědčeně.

„Nebo byste ho mohly ztratit,“ dodala jsem.

„Takže ztratíme mobil, ale *náhodou* budeme mít mapu a kompas?“ namítl Olivia Brownová. „To není moc pravděpodobné, že ne, Ellen?“

„No,“ nakrkla jsem se, „třeba dojde k jaderné apokalypse a Google Mapy přestanou existovat, protože zanikne civilizace a vymře většina lidské rasy a zůstane jen hrstka přeživších,

včetně vás, a jediné, co budete mít po ruce, aby vám pomohlo dostat se do bezpečí, než vyhladovíte k smrti, bude mapa a zatracený kompas, a když je nebudete umět použít, pojedete v příkopu u cesty jako zbytek lidstva!“

Mia Robinsonová se rozplakala. „Já nechci zůstat jediná naživu!“ vzlykala. „Co můj křeček? Přežije jadernou apokalypsu?“

„Ne,“ odpověděla jí Jane. Mia se rozbulela jako šílená. Nedomnívala jsem si ji utěšit. Musela jsem přivolat na pomoc Melanii, aby ji ujistila, že nám nehrozí nukleární holocaust a že orientační běh je jen taková zábava a její křeček bude *v pořádku*, a jo, máma s tátou taky.

Zatímco mi Melanie pomáhala, její vlastní skupina se zatoulala a ztratila a musely jsme za ní vyslat pátrací četku. Ostatní vůdkyně oddílů Melanie viditelně odsuzovaly za to, že ztratila své svěřenkyně, a obávám se, že ona z toho viní mě. Večer nás pozvaly na hromadné zpívání a my pěli nějakou složitou písničku, při které se muselo do rytmu tleskat do rukou člověka vedle vás, a přišlo mi, že mě Melanie nemusela plácát tak silně. Snad v noci nepřijdou žádní další brouci. Asi by mě zabila, kdybych ji ještě jednou vzbudila. V Glastonbury určitě žádní brouci nebyli – sem je musí přitahovat ten špatný druh bahna. Jsem moc stará na to, abych jela znova do Glastonbury? Pouštějí tam lidi nad čtyřicet? Vydržela bych to vůbec, nebo prostě pošla? Chci říct, samozřejmě už nemůžu požívat ilegální substance, protože jsem vážená a ve středních letech, a ze všeho toho cideru bych se počurala, protože mám za sebou dvě děti a můj močák už není, co býval, a nevím, jestli bych dokázala ještě snést festivalové záchody. Možná bych musela na jeden z Festivalů Pro Staré, třeba Rewind nebo tak něco? Mají tam hezčí záchody? Často je ale propagují jako „rodinné“, a to poslední, čím chci být obklopená, když se mi podaří uprch-

nout mým vlastním zázrakům, jsou Děti Jiných Lidí. Chci se zlít jak dělo a chovat se nezodpovědně. Bože, já jsem příšerný člověk. Melanie to musela poznat, proto mě tak nenávidí... a proto, že jsem traumatizovala jednu skautku a způsobila, že se ztratilo šest dalších, jasně.

Neděle 7. srpna

Jsem doma! Jsem čistá! Konečně. Bože, to je slast.

Dneska ráno jsme sbalily stany, poté co jsem zapálila Troubu Smrti a rozdala dívkám naprosto nechutné chleby ve vajíčku, které je spořádaly i tak. Melanie se ulevilo, že nejsem *úplně* neschopná a že aspoň dokážu přijít na to, že stany se rozkládají opačným procesem, než jakým se dávaly dohromady. Dál to šlo relativně dobře, až na pár skautek, které se zamotaly do plachet. O nikoho jsme naštěstí nepřišly a ani jsem nikoho dalšího nerozplakala, což bylo fajn, protože Melanie musela během noci několikrát za Miou trpící nočními můrami. Doufám, že neřekne Miiným rodičům, že to já jí přivodila panický strach z nukleární zimy. Jediná nepříjemnost je, že mě něco kouslo tam, kam slunce nesvítí. Podezřívám brouka.

Po celou cestu domů s podrážděnou a nevyspalou Jane jsem doufala, že Simon s Peterem nenadělali za mé nepřítomnosti z domu hromádku na dříví. Možná mi chybí dobrodružný duch, ale občas jsem beznadějná optimistka. Bohužel jsem se opět zklamala, protože dům byl jako chlív. Vypadalo to tam skoro jako v ghettu. Rozhodla jsem, že už nebudu optimistka. Odteď jsem pesimistka. Je to mnohem rozumnější. Pesimista má buďto pravdu, anebo je příjemně překvapen – na pesimistu nečeká na rozdíl od optimisty zklamání.

Simon se tvářil jako ublížené nevinátko, když jsem na něj křičela, proč se kalhoty povalují na místech, kde by neměly, proč nikdo nevynesl koš a nevydrhl záchod nebo aspoň ne-utřel prach, a proč, ksakru, místo toho, aby vyndali z myčky čisté nádobí, aby se udělalo místo na špinavé, začali prostě vršit zapatlané talíře na linku nad myčkou. Doufali snad v Podělanou Kouzelnou Vílu Umývačku, že zamává hůlkou a nadělí jim čisté misky?

„Můžeš mi říct, co jsi doma udělal, zatímco jsem byla pryč?“ prskala jsem. „A NEŘÍKEJ ‚staral se o Petera‘. Není už mimi-no, který bys musel pořád obskakovat.“

„Abys věděla, zlato,“ pronesl Simon s arogantním úšklebkem, „ve skutečnosti jsem vyčistil ledničku, roztřídil věci na políčkách a vyhodil všechno, co prošlo.“

Polil mě mráz. „Co že jsi udělal?“ zhrozila jsem se.

Rozrazila jsem dvířka skříňky dokořán. Všechno koření – pryč!

„Něco z toho bylo i dva roky prošlé,“ postěžoval si Simon.

Zaúpěla jsem.

Police plná hnědé rýže, těstovin a osamoceného pytlíku quino, protože jsme střední třída – všechno pryč.

„ČTYŘI roky!“ zvolal Simon. „Ta quinoa byla čtyři roky prošlá! Ani nebyla otevřená! A ta rýže je zkažená už měsíc, a našel jsem pytlík takových divně zakroucených těstovin, co prošel před půl rokem. A taky plechovku špaget s omáčkou, co prošla před ŠESTI lety!“

„Tyhle věci se nekazí,“ procedila jsem skrz zuby. „Koření MÁ BÝT prošlé! Nikdo nemá koření čerstvé, lidé, co tvrdí, že ho máš po šesti měsících vyhodit, se tě jen snaží zmást. Když začne chutnat jako prach, znamená to, že ZRAJE. A těstoviny a rýže se dají jíst měsíce po doporučeném datu spotřeby, to ví

každý, a teď musím vyhazovat peníze za další quinou, kterou nikdo nebude jíst, protože jsme vůbec střední třída bez quiny v kredenci? A plechovky se nekazí NIKDY. NIKDY! Proto si je lidi shromažďují na atomovou válku. Jestli dnes v noci začne válka, můžeme si rovnou hodit mašli, stejně vyhladovíme k smrti, protože jsi VYHODIL MOJE NOUZOVÉ ŠPAGETY V OMÁČCE!“

„Myslím, že to trochu přeháníš, zlato,“ ušklíbl se Simon. „Mrkni se do lednice.“

Otevřela jsem ji. Džem, kečup, pryč. Majonéza, pryč. Ani jeden kus zeleniny. Tři vaničky prastarého humusu, s věkem nabírající na zlověstnosti, taky zmizely. Klobouk dolů, těch jsem se dlouho bála dotknout.

„Prošlé,“ zářil Simon.

„Brambory?“

„Prošly včera.“

„Mrkve, cibule, česnek?“

„Pryč, pryč, pryč!“

„Vždyť s nimi nic nebylo. Jsou úplně v pohodě, dokud neklíčí, nezelenají nebo nehnijí.“

„Prošly! Prošly!“ opakoval Simon. „Musely se vyhodit.“

„Život je na h...,“ zamumlala jsem. „No, hádám, že si na večeri musíme něco objednat. A kde je šunka? Ta nemohla projít.“

„Ne, ale psalo se na ní, že se musí spotřebovat do dvou dnů od otevření a už tam ležela déle, takže letěla.“

„DO PRDELE!“ ulevila jsem si. „Doslova NIKDO si tohohle nevšímá. NIKDO! Jdu se osprchovat a seškrábat ze sebe hlínu, a ty mazej do Sainsbury's a KUP DO HÁJE NĚCO K JÍDLU.“

„Ale já udělal tohle všechno a celý víkend hlídal Petera! I když by, upřímně, měl úklid lednice a poliček být tvoje prá-

ce, když jsi teď nezaměstnaná, ale já to přesto *pro tebe* udělal," namítal Simon. „Nemůžeš skočit nakoupit ty?“

„Tak zaprvé, já *pracuju*, snažím se vybudovat si novou kariéru, neposedávám celý den na zadku a nejím bonbony,“ (to je trošku lež), „takže nevím, odkud bereš to přesvědčení, že všechny domácí záležitosti jsou teď moje odpovědnost. Zadržé, SPALA JSEM V ZASRANÉM POLI, POHRYZALI MĚ BROUCI A RISKovala JSEM ŽIVOT S NEBEZPEČNOU PLYNOVOU TROUBOU, JEN ABYCH *TVÉ* DCEŘI VYTVOŘILA KRÁSNÉ DĚTSKÉ VZPOMÍNKY, ZATÍMCO TY JSI TU VYHAZOVAL TUNY NAPROSTO DOBRÉHO JÍDLA!“ zahřměla jsem. „TY padej do toho obchodu!“

Simon odešel do obchodu. Vrátil se rozezlený nad přemrštěnými cenami jídla, což mu patří za to, že všechno vyhodil. Jaká je to krása být doma. Taková zábava mě bude těšit ještě pár týdnů.

Středa 10. srpna

Dneska jsme se s dětmi vydali do parku, došla mi totiž veškerá inspirace. Nesnáším parky. Do parků chodí matičky, které se ze svých drahoušek tak pomátly, že potřebují být v přítomnosti svědků, aby neudělaly něco, čeho by litovaly. Občas přemýšlím, kolik hodin jsem od narození dětí strávila ve studených, větrných parcích, ale je to upřímně příliš depresivní. Všude pořád probírají, jak nebezpečné je chytit během těhotenství hemeroidy, ale nikdo, ani jeden parchant, se neobtěžuje vám sdělit, že mnohem pravděpodobněji dostanete hemeroidy po hodinách a hodinách a hodinách sezení na vlhkých lavič-

kách. No, aspoň že je léto, takže šance na hemeroidy a omrzliny se trochu snížila.

Nemůžu vstoupit do přívětivého prostoru hřiště, protože jsem vzala psa, takže s ním musím chodit okolo a snášet pohledy matek, čekajících, zda se rozeběhneme ke vstupu, aby se můj čokl vysral do pískoviště a já to rozmazala miminům do očí a NAVŽDYCKY JE OSLEPILA! Ano, já vím, že psí výkaly můžou být velice nebezpečné, a samozřejmě neschvaluji lidem, aby nechávali své mazlíčky ulevovat si na místech, kde si hrají děti. Jen mě štve výstražné syčení matek, kdykoli se pes přiblíží na třicet metrů k vstupní bráně. Peter a Jane našťestí už nepotřebují neustálý dohled. Peter je naprosto způsobilý zlámat si nohy na prolézačkách bez mé asistence a Jane se spíš zajímá o focení selfiček se Sophií na starém iPhonu, který ze mě vymámila. Trvá na tom, že ho musí mít neustále s sebou, i když jsem ji upozornila, že v parku jí bude k ničemu.

Zatímco si děti hrály, projela jsem si e-mailly. Nic moc zajímavého – další nigerijský generál potřeboval detaily mého účtu, aby mi mohl poslat své miliony (co kdybych vytvořila aplikaci, která by podobné typy spamovala zpátky?), Gap měl zas výprodej (kdy nemá Gap výprodej? Koupil jsi někdy něco v Gapu za plnou cenu? Možná bych jim mohla vytvořit aplikaci na všechny jejich slevy. Aha, už ji mají. Sakra.) a další nabídka od personální agentury, ke které jsem se přihlásila. Skoro jsem to smazala. I když jsem jim pečlivě vyplnila formulář seznamující blíže s mou kvalifikací, zájmy, okruhem, ve kterém jsem si přála pracovat, a platem, jaký jsem si představovala, zatím mi neposlali nic než nabídky, které s mými dovednostmi neměly co dělat, místo výkonu bylo pět set mil daleko nebo byly asi tak za třetinu toho, kolik jsem dostávala ve staré práci. Řekla jsem si nakonec, že e-mail otevřu, aby to vypadalo, že dělám něco důležitého – a vyhnula se pohledům

ostatních rodičů a nemusela se s nimi bavit –, a vida, světe div se, BYLA TO JEN MOJE ZATRACENÁ PRÁCE SNŮ!

Byla perfektní. Děkala bych pro jednu z nejzajímavějších nových technologických společností, co za posledních pět let vznikla, sídlící v sexy lesklé moderní skleněné budově, místo nějaké šedé barabizny v šedé industriální čtvrti, na kterou jsem byla zvyklá, a přitom to bylo jen dvacet minut autem od domu.

Často jsem kolem té budovy chodila a toužebně tiskla nos k elegantním skleněným panelům. Uvnitř to vypadalo stejně dobře (ano, vygooglila jsem si to. Opakovaně.), zalité světlem, prostorné, plné bílých stolů a Krásných Lidí. Dobře, Krásné Lidi jsem si možná vymyslela, ale jsem si dost jistá, že každý, kdo tam pracuje, je super cool a trendy a nosí hipsterské brýle a eticky vyrobené kalhoty. Určitě probírají pracovní záležitosti ve skupině na Whatsappu, místo aby svolávali zbytečné dvouhodinové schůze kvůli něčemu, co se dá vyřešit jediným e-mailem. A když už *mají* schůzi, tak... hmmm... já nevím, sedí na sedacích pytlích nebo tak něco. Chci vůbec pracovat někde, kde mají sedací pytle? Je mi skoro čtyřicet dva. Dokážu se z něj vůbec zvednout a zachovat si u toho důstojnost? Určitě sedací pytle nemají, bude to v pohodě.

A dělala bych něco skutečně užitečného a zajímavého, ne jako ve staré práci, kde tím nejlepším bylo, když jsem vysvětlila Úchyláku Edovi z účtárny, že ne, není možné vymazat všechny stopy po hardcore pornu, které si „omylem“ stáhl do laptopu (a v záchvatu zlomyslnosti jsem mu i řekla, že na internetu se zaznamenává všechno, co udělá, takže i kdyby si koupil nový počítač a tenhle mrštil do řeky, internet *by o pornu pořád věděl* a jeho manželka by stále zjistila, na co se díval).

Plat je taky parádní. To by se mi hodilo, protože odstupné už je skoro pryč a nelíbí se mi představa nemít vlastní kapitál.

Všechno jde sice na společný účet, ale vždycky jsem tam přispívala a představa, že budu „závislá“ na Simonovi mi nějak jde proti srsti. Má to jen jeden háček: je to na plný úvazek.

Nejspíš jsem to měla nejdříve prodiskutovat se Simonem, ale byla jsem tak nadšená, že mi prakticky do klína spadla práce snů (a v duchu už jsem si nakoupila za svou novou mzdu fůru věcí), a tak jsem rovnou požádala agenturu, aby jim dali vědět, že mám zájem. Bože, to by byla paráda to dostat! Děcka jsou stejně většinu dne ve škole, peníze navíc by pokryly veškeré nutné hlídání a ještě by zbylo. Držím si palce a ostatní prsty a nohy a... co ještě si můžu držet? Asi jsem pořád strašná optimistka, co?

Sobota 20. srpna

Odpočínala jsem si, načerpala síly a vrátila se mi chuť do života po naší báječné, uklidňující rodinné dovolené s mými drahými dětmi a milovaným manželem. Ach, jak jsme se měli dobře! A to veselí! To veselí! Jednoho dne si děti vzpomenou na ty zlaté slunné dny a procítěně se usmějí nad #stastnymichvilemi, které prožily, zatímco se smály a běhaly po těch písčinyých cornwallských plážích, oděné do vkusné vlny, s větrem ve vlasech a mladím před sebou. Nebo aspoň, pokud se podívají na můj instagramový účet, jenž vyobrazuje dovolenou, jakou bych si přála zažít, nepodobnou té, kterou jsem ve skutečnosti měla a která sestávala především z praní prádla, snah si zahrát prastarou verzi Myší pasti, které chyběla půlka dílků, vaření v nepovědomé kuchyni a nadávání, protože každý zatracený nůž byl tupý. Proč jsou VŽDYCKY všechny nože v dovolenkových domech tupé? Je to proto, že se majitelé bojí,

že se někdo pod tlakem bavit a vytvářet #stastnechvile zlo-
mí a povraždí svou rodinu, sotva ještě jednou uslyší někoho
kňourat, proč oni jeli do Cornwallu, když všichni ostatní jez-
dí do Center Parcs (protože jsme střední vrstva a taky trochu
snobové), a jestli můžeme příští rok jet do Center Parcs? (Ne,
zlatíčko, tvůj otec totiž nesnáší Lidi.) Pak fňukají, proč tu není
wifi (protože jsme si sem přijeli povídat, mazlíku, a hezky se
bavit, ne zírat do tabletů, a ano, vyšla jsem ven chytit 4G, ale já
potřebuju dát fotky na Instagram, protože jak jinak budou lidé
vědět, jak skvěle se máme? MÁME se skvěle. ANO, MÁME!
MÁME SE SKVĚLE, PROTOŽE JSEM DO HÁJE ŘEKLA,
ŽE SE MÁME SKVĚLE! Ne, nepůjčím ti mobil, abys mohl
hrát Pokémon Go. Protože v Cornwallu žádní Pokémoni neži-
jí. Ne, jistěže ti nelžu, proč bych ti lhala?).

Nebýt faktu, že umím na sociálních médiích lhát jako každý
druhý, myslela bych, že každé dítě v zemi tráví celé prázdni-
ny v slunečné zlatavé pohádce, směje se a dovádí na plážích,
poskakuje po rozkvetlých loukách, pouští draky a staví hrady
z písku se svými milujícími rodiči. Nicméně podle Facebooku
a Instagramu mé děti dělaly přes léto s pomocí několika filtrů
přesně to samé.

No, jsme už zpátky doma, všichni vyčerpaní po dlouhé
a hnusné cestě, podle všeho jsme si s sebou přivezli většinu
cornwallské pláže a na vyprání čekají hory prádla, a upřímně
ani nevím, proč se unavujeme jezdit na prázdniny, když potře-
bujeme další prázdniny, abychom se vzpomatovali z těchto
prázdnin. Alespoň mám pár hezkých fotek, i přesto že si děti
stěžovaly, že je moc často fotím a proč potřebuju tolik fotek
a já zavrčela, že je potřebuju na stáří, až budu šedá a senil-
ní a ony vyrostou a opustí mě a já si budu na jejich raná léta
pamatovat jen díky těm fotkám. Dokonce jsem pořídila i jed-
nu hezkou fotku Simona, což je zázrak, protože většinou se

zašklebí, sotva se k němu stočí objektiv. Aspoň je jasné, po kom to ty děti mají!

ALE na zpáteční cestě mi zavolali, že mě v Práci Snů zvou na pohovor! Simon byl poněkud nedůvěřivý, poukazoval na to, že pohovor neznamena nabídku práce, vzdychal a říkal mi, že nemám příliš doufat, ale ať táhne do pekel. Je to krok správným směrem, i když manžel mi jako vždy kazí radost. Bylo by milé, kdyby aspoň jednou byl pozitivní a podporoval mě, místo aby hleděl na temnou stránku věcí a předpovídal neúspěch. Jen špetku víry, no tak! Chci toho snad příliš? Každopádně *mnohem* důležitější než Simon Otrava Pabl je otázka, co si vezmu na sebe?

Ohromilo mě, že Peterova kytky stále žije, i když jsme ji opustili na celý týden.

Pátek 26. srpna

Kolik už to je týdnů? Přijde mi to jako věčnost. Vráť se vůbec někdy do školy? Ztrácím naději, že prázdniny kdy skončí. Jediným pozitivem je blížící se pohovor a šance stát se výkonnou korporátní Pořádnou Osobou, místo nosičky svačin a zažehnávatelky hádek. Dnes jsem navrhla, že by mohla být docela zábava postavit si na zahradě pevnost. Děcka se na mě podívala, jako kdybych jim navrhla, ať si navzájem nakálí do rukou a zatleskají. Napadlo je, že si zahrají vodní bitku, když je tak hezky. I proti svému nejlepšímu přesvědčení jsem souhlasila. Vodní bitky jsou podle mě rychlou cestou na pohotovost se zlomenou nohou, případně alespoň pár odřeninami, ale neměla jsem sílu se hádat.

Nejméně deset minut po sobě venku za hromového řevu

vrhaly vodu a pak se rozhodly, že je to nudí a je jim zima a že mnohem lepší zábavou bude našlapat do kuchyně bahno, vodu a trávu, zaprasit absurdní množství ručníků a konečně, potom co jsem vytřela kuchyni, požádaly, zda si můžou hrát s vodní skluzavkou.

Odmítla jsem to, nechtělo se mi více pokoušet osud plastovým Krámem z Pekel, když se z vodního souboje dostaly bez šrámů. Mělo by se tomu říkat krvavá skluzavka. Nabídla jsem jim jiné naplňující aktivity, které na ně čekaly: mohly si zaskákat na žlutomodré obludnosti, která zabila v zahradě všechny stopy zenového míru, hrát si s míčem, přečíst si knihu pod stromem, ale za žádnou cenu nebudou sedět uvnitř a čumět do obrazovky, když je venku tak krásně, a odmítám je kamkoli brát a vydávat za ně jedinou penny. Dnes si hrají na zahradě – bez diskuze.

A s tím jsem se stáhla dovnitř čumět do obrazovky s výmluvou, že pracuju. Ve skutečnosti jsem googlila „módní oblečení na pohovor“ (všechny výsledky zahrnovaly příšerně vysoké podpatky a přehnaně vychrtlé lidi v nádherných sáčkách, do kterých bych nikdy nenarvala prsa), abych působila na pohovoru dravě a profesionálně, ale zároveň Mladě a Hip. Znepokojilo mě, že všechny ženy na obrázcích si nesly kelímky s kávou – to se teď očekává? Budou mě brát vážně, když se *neobjevím* s kusem kartonu plného grande sójového latté? Říká se to vůbec takhle? Taký jsem myslela, že všechny velké kavárenské řetězce jsou nenáviděny coby neetičtí neplatiči daní. Co když si mě rovnou škrtnou, když si dovolím přinést špatný kelímek kávy? Možná bych si měla vzít jen kafe zdarma z Waitrose. Je Waitrose etická firma? JÁ NEVÍM! Víím jen, že je pro střední vrstvu! Hlavou se mi honily tyhle a podobné obavy, než mi asi po půl hodině došlo, že slyším něco strašlivého. Ticho. Kde jsou mé děti, nikdy není ticho, leda když se

děje Něco Zlého. Rozrazila jsem zadní dveře a spatřila rozčilenou Jane, snažící se rozmotat provázek od joja.

„Kde je Peter?“ chtěla jsem vědět.

Jane pokrčila rameny. „Nevím.“

„Vždyť byl celou dobu tady s tebou! Nevšimla sis, že někam odešel?“

Jane opět pokrčila rameny a zamumlala, že je nejspíše uvnitř a že to není fér, pokud je na iPadu, a že ona, Jane, která se řídila mými příkazy, by měla mít EXTRA čas na iPadu navíc za to, že ho má teď Peter, a ještě víc jako odměnu za svou poslušnost. Přerušila jsem Janinu zdlouhavou promluvu o užívání tabletu a vběhla dovnitř najít Petera. Zavolala jsem na něj, bez odpovědi. Nebyl u sebe v ložnici, nebyl v obývací, nebyl na záchodě, dokonce ani nebyl v Janině pokoji a nekradl jí věci, aby jí našel.

„JANE!“ vykřikla jsem. „Víš JISTĚ, že jsi neviděla, kam šel?“

Jane trvala na tom, že ne, a spěšně dodala, že ať ho potkal jakýkoli osud, ona za to nemohla.

Začínala se mě zmocňovat ledová úzkost. Logická část mé mysli vyplivovala statistiky, připomínala mi, že šance, že mu nic není, jsou opravdu velice vysoké, zatímco zbytek vřeštěl bezhlavně hrůzou, protože můj chlapec se ztratil a já ani nevěděla, co měl na sobě a nemohla jsem to sdělit policii, protože se za den už několikrát kvůli té podělané vodní bitce převlékl.

PROČ jsem mu nedovolila hrát si na vodní skluzavce? Lepší strávit odpoledne v nemocnici s pochroumanou rukou než cokoli z možností, co mi probíhaly hlavou – zrádné rybníčky, nikým neviděné bílé dodávky, které krátce zastaví a beze stopy zmizí, mladistvý závodník, který se řítí ulicí příliš rychle, než aby stihl zastavit, až mu do cesty vběhne malá postavička honící se za balonem. Na vteřinu jsem se zděsila, zda ne-

jsou v okolí nějaké opuštěné důlní šachty, do kterých mohl spadnout. Zvládl by ho náš pes vystopovat? Nejspíš ne. Petera bytostně nenávidí a pocit je to vzájemný.

Vyběhla jsem na ulici, volala Peterovo jméno z plných plic a doufala, že nezním příliš hystericky. Mohl být pryč nanejvýš patnáct minut – je moc brzy na to volat policii, připomínala jsem si. Má sousedka a kamarádka Katie, co bydlí přes ulici, mě zaslechla a přišla se zeptat, co se stalo. Když jsem to na ni vychrtila, vyhrkla: „Ach bože! Pomůžu ti hledat. Jen seberu své holky a zamíříme támhle tím směrem a ty půjdeš opačným, a pokud nás neuslyší, začneme obcházet domy. Najdeme ho, Ellen, netrap se.“

Přikývla jsem, bála jsem se, že kdybych otevřela pusu, rozplakala bych se. Vyrasila jsem a volala Petera, Jane v závěsu za mnou (nemohla jsem si dovolit ji nechat bez dozoru. Bylo dost zlé, že se mi zatoulalo jedno dítě; přijít o druhé by už bylo na sociálku).

Došla jsem na konec ulice, z plna hrdla křičela a už se otáčela, hlas ochraptělý a plný potlačovaného děsu, když vtom se otevřely dveře domu číslo 47 a vykoukla z nich překvapená Karen Davisonová.

„Peter je tady!“ oznámila. „Tys to nevěděla?“

„Ne!“ vzlykla jsem. „Myslela jsem, že je na zahradě, a pak byl pryč.“

„Je tady, hraje si na té zatracené vodní skluzavce s mými vnuky,“ vysvětlila Karen. „Hrál si na vašem dvorku, když jsme se kolem vraceli z nákupu, a kluci mu nabídli, jestli nechce zajít k nám na návštěvu. Řekla jsem mu, že se musí nejdříve zeptat tebe, a on zašel dovnitř a vrátil se v plavkách a říkal, že to je v pohodě, takže jsem myslela, že ti dal vědět.“

Příliš se mi ulevilo, že je Peter živý a zdravý a není uvězněný v bortící se důlní šachtě, než abych na něj byla našťvaná, že

se vypařil. Popadla jsem ho a pevně objala (špatný rozhodnutí, protože byl celý mokrý) a pak jsem se docela trapně rozbřečela a vzlykala: „Tohle už NIKDY, NIKDY nedělej. Měla jsem takový strach!“

„Promiň, maminko,“ drmolil Peter. „Myslel jsem, že to nebude vadit, když jsem nešel moc daleko. Nechtěl jsem tě vystrašit.“

„Měla jsem strach jen proto, že tě mám moc ráda,“ škala jsem.

„Taky tě mám rád, mami. Už tě tak strašit nikdy nebudu, slibuju.“

Bože můj, skoro jsem ztratila syna, protože jsem se trápila, jaké kafe si vezmu na pohovor! Co jsem to za matku? Možná bych se měla vzdát myšlenek na návrat do práce na plný úvazek a stát se místo toho Matkou a věnovat se s dětmi ruční výrobě – přestože nesnáším ruční výrobky – a zasvětit jim každíčkou chvíli svojí existence, abych vynahradila všechna minulé selhání. Snad ještě nejsou mojí sobeckostí nenávratně poznamenání. Chci říct, *nevypadají* poznamenání – jediný, koho dnešní odpoledne traumatizovalo, jsem byla já, ale možná jsou škody uložené hluboko a vyplavou na povrch, až jim bude třicet a začnou chodit na terapie a dojde jim, že *všechno*, co je s jejich životy špatně, začalo kvůli mojí pochybné výchově?

Jane ani psa Peterův zázračný návrat neoslnil.

ZÁŘÍ

Pondělí 5. září

Argh! Ten pohovor je TENHLE PÁTEK! Stále nemám co na sebe, ale myslím, že bych se tím měla přestat zabývat a spíš přijít na to, co tam budu ŘÍKAT. Nebyla jsem na pohovoru celé roky. Co budu dělat? Ach bože, budu muset předstírat, že mám zájmy a jsem spořádaný člověk, a nesmím začít příliš žvanit a uchýlit se k mému oblíbenému konverzačnímu tématu, že vydry mají protistojné palce. Jediný důvod, proč by kdy kdo měl začínat na pohovoru o vydrách, je, že by se hlásil na pozici jejich krotitele nebo tak. (To by vlastně bylo mou prací snů. Miluju vydry a opakovaně jsem zmínila, že bych ráda jednu chovala ve vaně. Simon se ani neobtěžuje na to reagovat, ale mnohokrát jsem viděla *Kruhy na vodě* a věřím, že by to nebyl problém – mohla bych ji krmit zlevněným lososem ze supermarketu. A přesně tohohle se bojím, že při pohovoru začnu přemýšlet o chovu vyder.)

Také si nikdy, když vyjdu z pohovoru, nepamatuju, co jsem odpovíděla na kteroukoli z otázek. Můžu jen doufat, že když se mě zeptali: „Proč myslíte, že jste pro tuto pozici ta pravá?“, odpovíděla jsem něco o svých schopnostech, zkušenostech a zájmech a nadhodila, že jsem týmový hráč, a nevychrlila místo toho: „Protože můj pán a vládce Cthulhu si myslí, že se na ni hodím. Podřízla jsem černého kohouta a vyčetla z jeho vnitřností, že taková je Jeho vůle.“ Člověk nikdy neví jistě. Je to trochu jako když volíte v důležitých volbách, a i když se ujis-

títe, že jste pečlivě zakřížkovala správné políčko, sotva hodíte lístek do urny, zmocní se vás hrůza, že jste zvolila špatně, a že pokud nastane remíza a váš hlas rozhodne a následně se zhroutí celá západní civilizace, BUDE TO NA VÁS?

Pokoušela jsem se probrat své obavy se Simonem, ale ten není ani stále přesvědčený, že bych se měla vrátit do práce. „Prostě nechápu, proč bys měla pracovat na plný úvazek,“ řekl. „Nefunguje to mnohem lépe, když máš jen částečný, aby ses mohla starat o děti, pomáhat jim s úkoly, vařit večeře a tak? Nevím, jestli se mi líbí, že vyrostou bez dohledu.“

„Stěží vyrostou bez dohledu. Když byly malé, pracovala jsem na poloviční úvazek jen proto, abychom nemuseli utrácet horentní sumy za hlídání, a ano, mysleli jsme, že jim prospěje, když tu alespoň jeden z nás s nimi někdy bude. Ale oba jsou teď v jednom kuse ve škole, chodí na kroužky a Jane příští rok postoupí na druhý stupeň. Už to nejsou mimina, nepotřebují mě tak moc jako dříve a postupem času mě budou potřebovat méně a méně, ale já už takovou příležitost nemusím dostat, takže bych to ráda zkusila.“

„Ale proč teď? Proč nemůžeš počkat, až trochu povyrosteš, a do té doby si vzít poloviční úvazek? Cítím, že nebereš v potaz, co je nejlepší pro děti, drahoušku.“

„Já tuhle práci CHCI! NECHCI další dočasnou práci. Nikdy to nemělo být nastálo, jen abychom přežili, zatímco děcka sotva chodí. Jediná zajímavá věc, co jsem v posledních jedenácti letech pro peníze udělala, bylo *Proč máma pije*, a jak si určitě vzpomínáš, mělo to dost slušný úspěch. Děcka už nejsou tak neschopná, pokud sis nevšiml, takže bych ráda začala dělat něco trochu zajímavějšího, nějakou větší výzvu, než se starat o bandu počítačových analfabetů a po sto deset miliontů vysvětlovat Jean z přepravy, že ji počítač nemůže „nenávidět“ a že jí „nežere věci“. Co je tak špatného na tom, že chci

dělat něco pro SEBE? Co MOJE sny a ambice? Myslíš snad TY pokaždé, když děláš kariérní rozhodnutí, na to, co je nejlepší pro děti? Nebo na to, co TY chceš?“

„No, právě jsi mi sdělila, že tvým největším životním cílem je mít vydru ve vaně,“ protestoval Simon. „Takže mi odpusť, pokud jsem poněkud skeptický. A *jistěže* myslím na to, co je nejlepší pro děti,“ lhal. „Jen nejsem toho názoru, že to je mít oba rodiče věčně v práci.“

„No, drahý,“ řekla jsem. „Pokud ti tak záleží na jejich štěstí, nabízí se velmi prosté řešení.“

„Jaké?“

„No, pokud tu práci dostanu, budu vydělávat stejně jako ty. Takže pokud tě vážně tak trápí vidina, že budeme oba pracovat na plný úvazek, vždycky můžeš přejít na částečný a začít se starat o dům a děti?“

Simon zbledl. „Ehm, ne, ne, to je dobrý, určitě to půjde. Pokud chceš tohle, budu tě v tom podporovat. Není třeba, abych měnil práci. Děti si určitě poradí.“

„Děkuju, lásko,“ odvětila jsem mile.

Úterý 6. září

Cha cha! Jsem PŘIPRAVENÁ! Jde. Se. Na. To.

Uniformy byly zakoupeny, draze a náročně.

Strávili jsem hodiny a hodiny ve frontě v Clarks, zoufale drželi lísteček a vrhali výhružné pohledy na rodiče, kteří vypadali, že by se nás mohli pokusit předběhnout, a vydala jsem absurdní částky za lesklé nové boty, které se brzy odřou a zašpiní a zalepí bahnem. Divím se, proč dávám sto deset miliard liber za značkové boty s tím, že skvěle padnou na nožky

mým drahým dítkům a vyrostou z nich tak spořádaní žáci střední třídy, když jsou jim úplně putna a zlikvidují je v prvním týdnu. Mohla jsem si ušetřit peníze a námahu a koupit jim za pětku křusky v Asdě.

Pořídily se tenisky a cvičky a oblečení na tělocvik. Mí drahouškové svírají ve svých upocených prackách nové aktovky, penály, lahve na vodu a půlku papírnictví a pořád si stěžují na tu nepopsatelnou křivdu, které jsem se dopustila, když jsem odmítla vydat pět liber a devadesát devět pencí za JEDINOU GUMU!

Ruce mi krvácejí z našívání jmenovek na tuto přehršel kapitalistického konzumerismu. Když Jane začala chodit do školy, naivně jsem objednala KAŽDÉMU pět set podělaných jmenovek od hodného pana Cashe z obchodu se jmenovkami a dojatě snila, jak elegantně budou jejich uniformy vypadat (zelené štítky s dinosaurem pro Jane a modré s parním vláčkem pro Petera), ale ani jsem nepomyslela na to, že neumím šít, že nenávidím všechno, co má co dělat se šitím a že nakonec nevyhnutelně hodím cokoli, co vyžaduje šití, za vydatného nadávání do kouta. Máte mimochodem tušení, kolik jmenovek je v pytlíku s PĚTI STY KUSY? Asi tak sto deset miliard, tolik! Je jich dost na jejich univerzitní léta a na internetu je doporučovali i pro seniory, takže je možný, že budou Petera s Jane provázet i do domova důchodců.

Příští rok koupím jeden z těch chytrých strojků na štítky, co vypadají jak kleště. Pravda, to říkám každý rok a vždýcky ho zapomenu objednat, dokud není moc pozdě, takže mi nezbyde než popadnout jehlu, zanačovat si a pokrvácet nové bílé košile, ale příští rok bude možná ten rok, kdy si vzpomenu. Chytré by bylo si ho objednat TEĎ, abych ho měla po ruce, ale přijde mi to rozhazovačné, když mi pořád ZBÝVÁ TOLIK ZATRACENÝCH JMENOVEK a právě jsem věnovala tolik času jejich našívání.

No, každopádně je to hotovo. Nebo z větší části. No dobře, našla jsem tři jmenovky, koukla na horu věcí, které potřebovaly poznačit, řekla si: „Život je příliš krátký,“ vypila sklenku vína, vytáhla fix a zbytek prostě popsala. Je možné, že to dělám stejně každý rok, a možná proto jmenovek neubývá.

Budík je zapnutý a zítra ráno započne nový školní rok. Snad to bude ten rok, kdy moji caparti konečně odhalí své skryté talenty a najdou něco, v čem jsou dobří, abych se mohla stát tou pyšnou, samolibou matkou postávající na dětském hřišti, nehorázně se chvástající jejich úspěchy. Ale vzhledem k tomu, že se vypořádávám s faktem, že je mi skoro čtyřicet dva (ČTYŘICET DVA! Babiznovství se mi hrozivým způsobem přibližuje, bez ohledu na nechutně drahé krémy, kterými si matlám obličej), a stále jsem neobjevila své talenty, myslím, že to nevyjde.

Až se půjdu večer podívat před spaním na děti, naposledy se pokochám pohledem na šuplíky s krásnými čistými uniformami, protože už nikdy nebudou vypadat stejně hezky. Do týdne se ty bělostné polokošile změní v ulepené hadry, a když je vyperu a vrátím, děcka je buď pohodí na podlahu, nebo nacpou hlava nehlava do šuplíku, nehledě na péči, se kterou jsem je pro ně složila. Alespoň vím, že je nemá cenu žehlit, a pocit viny nad svou leností jsem předem zažehnala tím, že jsem koupila uniformy nežehlící.

Středa 7. Září

No, dnešek šel dobře. Peter a Jane celé prázdniny bez problému vstávali v šest ráno a otravovali mě dupáním po schodech a hlasitým hádáním se o to, kdo dostane který iPad (protože

je NEFÉR, když jeden z nich musí použít ten o něco starší, navzdory tomu, že to nemá ŽÁDNÝ VLIV na jejich stupidní animáky na Netflixu), ale dneska ráno, když bylo důležité, aby časně vstali a připravili se do školy – no, samozřejmě se rozhodli si přispat!

Musela jsem je vytáhnout z postele, oba vrčeli jako podrážděné lasičky a otráveně kvičeli, že jsou ještě unavení, a já jim odpovídala, že jsou unavení, protože včera nešli spát, kdy se jim řeklo. Dvě hodiny po večerce si ještě chodili pro vodu a na záchod a říkat mi, že nemůžou spát, až jsem se po šestém uložení do postele naštvala a vykřikla, že SAMOZŘEJMĚ nemůžou spát, když se courají po domě, a že kvůli nim taky nikdy neusnu a že kdyby zkusili skutečně ležet ve svých postelích a nehýbat se, možná by se jim podařilo zabrat. A co je důležitější, mohla bych se koukat na *Hru o trůny* bez toho, aby se přišourali přesně v okamžiku, kdy někdo odhalil cecky! Podle nich to ode mě bylo ošklivé a opět jsem si vyslechla, jak VŠICHNI OSTATNÍ ve třídě chodí spát podle svého a taky že JEJICH mamky nechají koukat na filmy pro dospělé a hrát *Call of Duty*. Prostě jsem neměla pro ranní protesty svých drahoušků valného pochopení.

Povedlo se mi je nakrmit, umýt a obléknout (tedy, samozřejmě jsem je vlastnoručně neumývala ani neoblékala, v jedenácti a devíti letech to zvládnou sami – většinou; jen jsem vtrhla do jejich pokojů a zařvala na ně, AŽ SE OBLEČOU, zatímco Peter si hrál s legem a Jane si stěžovala, že má jen „ty špatné“ ponožky). Nakonec jsme byli připraveni vyrazit a ještě zbyl čas na povinnou Fotku Prvního Školního Dne.

Fotka Prvního Školního Dne, jak každý rodič ví, znamená najít kout domu, který vyhlíží nejméně odpudivě, nastrkat do něho své potomky a křičet: „USMÍVEJTE SE, děcka, DO HÁJE, USMÍVEJTE SE. Potřebuju jen jednu hezkou fotku,

jedinou, abych měla co poslat vašim prarodičům, aby viděli, jak jste rozkošní. A hodit ji na Facebook, aby všichni věděli, že vás miluju! Krucinál, prosím, není to tak těžké. Jen se musíte oba USMÁT a zároveň SE PODÍVAT DO OBJEKTIVU MOBILU. Ne, OBA se sem musíte podívat. Najednou. Ne, s otevřenýma očima. Protože se sakra nekoukáš na mobil, když máš zavřené oči, ŽE NE? A USMÁT! Pro lásku boží, USMÍVEJTE SE!“

Někteří rodiče mají pro své děti zvláštní cedule s nápisem třídy, do které jdou, a frázemi jako „Zpátky do školy“ a podobně, pomáhá to všem na sociálních médiích pochopit, že jsou #pozehnani a milují #stastnechvile, ale zároveň si nezapomínají povzdechnout, že prázdniny jsou příliš krátké a že #dojatamama bude postrádat své #deti, co #mocrychlerostou. Nepatřím mezi tyhle mámy. Asi neumím ani být #dojatamama, protože dojetí NENÍ to, co cítím, když se mí drobečkové vrátí do náruče veřejného školství po šesti zatraceně dlouhých týdnech plných #stastnychchvil, pokud #stastnymichvilemi rozumíte brečení nad zmrzlinou poté, co vám plány opět jednou zkazilo britské počasí.

Bylo velice důležité, aby se mi povedlo letos získat vhodnou Fotku Prvního Školního Dne, protože a) loni jsem na ni zapomněla a musela ji vyfotit až dalšího dne a uplatit děti, aby to babičce s dědou neprozradily (ořízla jsem z fotky umolousané boty), a za b) nedá se tomu věřit, ale tohle je Janin poslední rok na prvním stupni. Pořád mi to hlava nebere. Všichni říkají: „Ach, oni rostou tak rychle,“ a mně se vždycky chce zavrčēt: „Vážně? Protože nevěřím, že vůbec kdy vyrostou. Myslím, že celý můj život bude sestávat ze snah zabránit téhle mrňavé bourací kouli s nohama zdemolovat mi barák a vymýváním napůl sežvýkaných organických rýžových koláčků z vlasů a NIC JINÉHO UŽ MĚ NEČEKÁ!“, ale vážně to nemůže být

tak dávno, co jsem počítala dny, kdy bude moct začít chodit do školky, a teď *dokončuje* první stupeň a příští rok bude chodit do POŘÁDNÉ ŠKOLY!

Konečně jsem pořídila něco podobného fotce, kterou jsem chtěla, ale až potom, co jsem celou paměť zaplácala otrávenými dětskými ksichtíky, u jejichž mazání se budu cítit provinile, protože #prvnickyskolky, a po nevyhnutelné hádce s Jane o tom, proč nemůže mít vlastní instagramový účet („Protože ti musí být aspoň třináct! Je ti třináct? Ne, není, takže nebudeš mít účet! Je mi FUK, že všichni ve třídě ho mají! Prostě to nepovolím!“), jsme byli připraveni vyrazit. I já dokážu dostat děti do školy první den včas.

Simon s námi samozřejmě neměl čas jít, protože musel jít do práce a být velice důležitý a zaměstnaný. Ohromuje mě, s jakou pravidelností je Simon nejvíce vytížený v době, kdy se koná nějaká školní akce, takže se nemůže zúčastnit. Dříve jsem si dala záležet, abych na těchto událostech hlasitě zmiňovala „MÉHO MANŽELA“, ale přestala jsem s tím, když se nikdy nezjevil. Bála jsem se, že si učitelé budou myslet, že jsem potrhlá magorka, co si z nějakého důvodu manžela vysnila a snubák nosí jen pro zachování „počestnosti“, jako kdybychom žili v padesátých letech.

No, alespoň zbytek naší výpravy dopadl relativně slušně – Peterova učitelka je velice milá a mladá, očividně dost nová, a soudě podle jejího poměrně těsného svetríku s působivým výstřihem se dá čekat, že stoupne počet tatínků ochotných se angažovat ve třídních záležitostech. Jane má taky nového učitele – muže. Učícího na prvním stupni základní školy. No, muže. Je to ještě skoro chlapec – ve skutečnosti, když jsem ho viděla na hřišti, přišel mi jen o málo vyšší než průměrný šesták.

Tohle se mi asi bude stávat čím dál tím častěji. Teď si mys-

lím, že učitelé vypadají strašně mladí, brzy si začnu stěžovat na policajty, že jim teče mlíko po bradě, a nakonec budu požadovat „skutečného doktora“, protože nebudu ochotná uvěřit, že ten mladík přede mnou má dostatečnou kvalifikaci. Už se to vlastně skoro stalo – když jsem naposledy vzala psa k veterináři, divila jsem se, kde je a kdo je ten klouček v bílém plášti přede mnou. Samozřejmě mi došlo, že to JE skutečný veterinář, a k tomu velmi zkušený a znalý věci. Prohlásil totiž: „Teda, to je krásný teriér, co jste mi přivedla!“ Kdokoli, kdo pozná, o kolik je můj pes lepší než ostatní, *musí* být špičkový odborník.

Čtvrtek 8. září

Ale kurňa, kurňa, zatraceně. Pohovor je zítra. ZÍTRA. Na tohle nejsem připravená – co jsem si *myslela*? Proč by populární, futuristická společnost stála o MĚ? Nepotřebují někoho jako já, kdo si už začal stěžovat, že učitelé, policisté a doktoři jsou příliš mladí, potřebují ty mladé lidi, co vypadají, že jsou ještě na škole. Alespoň jsem po dlouhém hledání našla něco na sebe. Musela jsem si vybrat pitomě vysoké podpatky, protože jsem vyzkoušela tříčtvrteční kalhoty v kombinaci s kotníkovými botami v naději, že budu vypadat jako mileniál, ale výsledek spíš působil, jako kdybych se oblékala potmě a nenašla ponožky a padnoucí kalhoty. Holky na Pinterestu takhle nevypadaly. Kristova noho, nedokážu se ani *obléct* jako mileniál, jak by tohle mohlo vyjít?

Zjistila jsem si o společnosti každičkový detail a nacvičila si odpovědi na nejčastější otázky, ale bůhví, o co se v dnešní době na pohovorech zajímají. Možná se ani nebudou ptát na mé

silné a slabé stránky. (Jsem týmový hráč, jistě, ale občas jsem přílišná perfekcionistka – ha ha! Nikdo na pohovorech neodpovídá pravdivě, že ne? –, má největší síla je ve skutečnosti schopnost spát u stolu s otevřenýma očima, takže to vypadá, že něco dělám, i když vlastně chrním, a mojí slabinou bude asi neschopnost použít záchod, když je vedle v kabince někdo jiný, protože se bojím, že si prdnu a někdo to uslyší a navždy mi pak budou říkat Prdlavka, takže občas strašně dlouhou dobu sedím na míse a čekám, až všichni vypadnou, i když třeba jen potřebuju čurat.)

Je to ale něco, co chtějí vědět? Možná hledají jedince s „nezávislým myšlením“ a „tvůrčím přístupem“ (Júú, další silná stránka – „V minulé práci jsem byla tři roky za sebou šampionem kanceláře v bingu!“), a budou mi klást „cool“ otázky jako: „Kdybyste se jednoho dne probudila jako strom, jaký byste byla druh?“ a „Veverka, nebo mýval?“, které jim odhalí skryté hlubiny mojí psychiky nebo tak něco.

Katie, co bydlí přes ulici, se stavila na kafe. Její nejstarší dcera Lily zrovna začala chodit do školy a ona se ji potom chystala jet vyzvednout.

„Je to tak divné, že Lily chodí do školy,“ svěřila se mi Katie. „Doma jsem jen já a Ruby. Když Lily chodila do školky, bylo to tak taky, ale z nějakého důvodu mi to teď přijde odlišné. Nemůžu uvěřit, že je už ve škole. Vypadala tak velká, když jsem ji vyprovázela!“

„Cha!“ vyprskla jsem. „Rozumím ti. Věc se má tak, že ti přijde velká teď, první den, ale za pár let budeš koukat na prvňáčky a divit se, jak jsou mrňaví a zda jsou vůbec dost staří na to začít chodit do školy.“

„Rostou tak rychle,“ povzdechla si Katie. Pak zavřeštěla: „RUBY! RUBY! NECH TOHO PSA! ŘEKLA JSEM, NECH HO NA POKOJI! NETAHEJ HO ZA PINDÍKA!“

DO HÁJE, co je to S TEBOU? Bože, zapomeň na to, co jsem řekla. Nemůžu se dočkat, až vyrostou. RUBY! NEPOLÍVEJ ho tím džusem! Řekla jsem NE! Bože můj, proč nemůžou vyrůst rychleji?“

„Myslíš, že bych se mohla vydávat za mileniála, Katie?“ zeptala jsem se nadějně.

„No, mileniál je docela *široký* pojem, ne?“ usmála se vlídně.

Pátek 1. září

Nastal Den D. Den, na kterém všechno závisí. Uprchla jsem z domu, aniž bych se něčím zaprasila, což byl malý zázrak.

Pečlivě jsem si spočítala čas, kdy vyrazit, abych se stihla stavit ve vhodně bohémské a zároveň etické kavárně a koupit si s sebou organické sójové chai latté, signalizující mého mladistvého ducha a zároveň odpovědnost k přírodě.

Přistoupila jsem k recepční a sdělila jí své jméno. Poručila mi podívat se do kamery a vydala mi visačku s mou provizorní fotkou, na které jsem vypadala jako sériový zabiják. Co se mi to do háje na cestě od parkoviště sem stalo s účesem?!

Přišel mě vyzvednout mladík v příliš krátkých kalhotách, vystoupil z lesklého výtahu a zklamaně zavrtil hlavou, když si prohlédl mou předraženou kávu. (Co je to za módu, hlavně u mužů, s přehnaně krátkými kalhotami? A nikdo z nich nenosí ponožky. Může tenhle trend za úpadek ponožkového průmyslu?)

„Ach!“ vydechl překvapeně. „Zapomněla jste si vlastní kelímek? Netušil jsem, že ještě *mají* papírové.“

„Ale je biologicky rozložitelný,“ nadhodila jsem s nadějí. „Nechlorovaný karton. Recyklovaný.“

„Hmmmm, víte ale, kolik je potřeba k jeho recyklaci energie?“ pokáral mě. „*Mnohem* víc než na umytí vlastního, abyste věděla.“

Kurňa, kurňa, zatraceně. Selhala jsem u první zkoušky. Byla jsem přesvědčená, že dokud je něco recyklovatelné, bude to uznáno za dostatečně ekologické a moderní, ale zřejmě jsem se spletla. Nenápadně jsem zanechala kelímek na okenním parapetu a mladík mě popohnal skrz lesklé skleněné chodby do bílé místnosti s umělým trávíčkem na podlaze.

„Tohle je náš Tvůrčí prostor,“ informoval mě pyšně. „Nadha-
zujeme tu nápady a nové koncepty. Stěny jsou omyvatelné,
takže na ně můžeme psát, co nás napadne, a každý se s tím
může seznámit. Skočím jen říct Edovi a Gabrielle a ostatním,
že jste tu.“

Uctivě jsem kývala hlavou, zatímco mi mladík předváděl tu
podivnou místnost a snažila se předstírat, že nevidím, že jedi-
ná věc nakreslená na stěně je veliký penis s koulemi. Přemýš-
lela jsem, jestli ho mám před začátkem pohovoru smazat pro
případ, že by si mysleli, že jsem ho nakreslila já. Co když ale
přijdou, zrovna když ho budu odstraňovat, pak si budou *jistí*,
že jsem to byla já. Ale co když je to test, odhalující, jak svobo-
domyslná jsem, a jeho smazáním se projevím coby buržoaz-
ní puritánský omezenec? Na druhou stranu mohlo jít o test
iniciativy, zda jsem dost duchapřítomná na to smazat ptáka
ze stěny, než sem přijdou vedoucí pohovoru? Doslova jsem
dokázala myslet jen na ten penis.

Zamračeně jsem hleděla na genitálie na stěně, které jako
by se mi před očima zvětšovaly, když vtom se otevřely dveře
a dovnitř vstoupila čtveřice lidí.

„Ahoj Ellen, promiň za zdržení,“ usmála se jedna z žen,
která v tříčtvrtečních kalhotách a kotníkových botách vypa-
dala skvěle, vůbec ne, jako kdyby se oblékala potmě. „Jsem